د هوا سترګو کی شګی

لیکوال: شاهنواز باقر

Download from: aghalibrary.com

کانې په اوبو کې غورځومه ورته خاندمه
ځان نه دایرې راتاوومه ورته خاندمه

ستا محبت دومره انتها ته رسولی یم
ستا تصویر په اور کې سوزومه ورته خاندمه

وخته تا مې دومره زړه لوې کړی دی حیران یمه
زه چې ماشومان هم وېرومه ورته خاندمه

بیا مې رایاد شوی یې مراد دې د راتلو نیسم
ستورو ته اوبه د شپې کېدمه ورته خاندمه

ځومره بې وسي ده چې لاسونه دواړه نه لرم
شپه ده دروازه په پښو وهمه ورته خاندمه

ستا د یاد مرغان دې اوس اوسېږي په دې غرونو کې
ځالې په کوټه کې ورانومه ورته خاندمه

مخ ته مې نېغ ودرېده ***باقره***! ستا مات شوی زړه
ماته ایینه راټولومه ورته خاندمه

Download from: aghalibrary.com

توره شپه وه اوازونه راپسې وو
په کوڅه کې دېوالونه راپسې وو

ما څادر دومره په شړک راوچت کړی
چې تر کوره کاغذونه راپسې وو

ټوله ورځ به تږی تږی ګرځېدمه
او په خوب کې به سیندونه راپسې وو

خدایه! ستا په لټون سر وم نا خبر وم
خپلې پښې او خپل لاسونه راپسې وو

په دې دشته کې یوازې زه روان وم
څنګه ستا د پښو خاپونه راپسې وو ؟

د نظر ښیښه مې ماته کړه *باقره*!
چې کاڼه واړه مخونه راپسې وو

Download from: aghalibrary.com

په محبت باندې خپل زړه وینځمه
زه په اوبو باندې اوبه وینځمه

زما د لاس نه د چا نوم وران نه شي
مورې نور لوښي د کور نه وینځمه

زه هره شپه په خوب کې څکمه شراب
سحر په زهرو باندې خوله وینځمه

بیا د چا یاد لیونی کړی یمه
په خپلو اوښکو خپل باڼه وینځمه

باقره! دومره وچکالي شوه توبه
خپلې جامې په بارانه وینځمه

توره شپه ده ورکه کړې مې کونجي ده
اوس به چرته ځم کراره کراري ده؟

زه په زهرو پسې تللی ومه خدایه!
خو راوړې مې له ځان سره چینې ده

په دې کور کې یو شاعر پاتې کېدلو
د دې کور یوه کوټه اوس هم خالي ده

Download from: aghalibrary.com

موده وشوه چې له تا سره وسېږم
موده وشوه تنها شوې تنهايي ده

په دې خلک نه خو کانې ښه پوهېږي
د اوبو نه مې زده کړې قوالي ده

هغې بيا ګلاب نيولی دی په لاس کې
خوشبو بيا ليونۍ کړې خوشبويي ده

چرته لاړ شمه ***باقره***! نه پوهېږم
بهر شور دی په وجود کې خاموشي ده

د چا يادونه درنه مړه نه شي که زړه ودرېدې
کانې به خامخا ودرېږي چې اوبه ودرېدې

په هغه ځای کې زه اوس هره شپه ډېوه بلوم
په انتظار کې چې به چرته راته ته ودرېدې

بيا مې ونه سوزي لاسونه د لفظونو خدايه!
د الهام پېغلې مې د خيال په تناره ودرېدې

اوس چې څپې درپسې شوي ترېنه منډې وهې
د سمندر په کنارې باندې به نه ودرېدې

باقره! خلک ټول کاڼه وو په غوږونو باندې
چا ته دې غږ کاوه چې پاس په سر د غره ودرېدې

Download from: aghalibrary.com

○

حیران ناست وم د هجران په شپه باران ته
څاڅکي زمکې نه خاته پورته اسمان ته؟

زمانې ور پسې بېرته را ستنې شوې
یو سړي ډېوه نیولې وه توپان ته

په لاسونو کې مې نه را ټولېدله
ما پنځه کونجه دنیا راوړه جانان ته

چې تر څو مې په کې ته لېدلی نه یې
تر هغې پورې به ګورمه خپل ځان ته

بایدګل خو په کې وکړي ***باقره***!
د وجود خاوره مې ورکړله ګلدان ته

○

د محبت د اخري حد په حصار کې یمه
تاسره ناست یمه او ستا په انتظار کې یمه

که رانه وپوښتې نو نوم یې راله هم نه راځي
زه چې وړوکی رالوی شوی په کوم ښار کې یمه

زما د وینې په هر څاڅکي پسې ګرځي ښکاریان
زخمي مارغه یم ترې پټ شوی په چنار کې یمه

توره تیاره ده له خپل ځان نه می هم وېره کېږي
خلک ویده، ورونه بند او زه په لار کې یمه

وجود مې ورو ورو ختموي راباندې لیکي تاریخ
باقره! چا داسې تاو کړی په پورکار کې یمه

دښته ده، تږی یمه، دومره په کې زه سړیه!
کاڼي زبېښم ترې را وباسمه اوبه سړیه!

د ښار د خلکو نه لگیا دی تېری سترگې لوېږي
غوږ رانږدې کړه بس نور مه راوړه رانجه سړیه!

توره تیاره، د چا یادونه، درد، او اوښکې، سلگۍ
زما په خیال خو موسمونه دي پنځه سړیه!

څاڅکي را غورځي او جینۍ ورته منگۍ نیولی
څادر راځوړند دی لوند خیشت په دېواله سړیه!

چونه په مخ، رنگ په لاسونو او سورۍ لمنه
په ټول بازار کې خلکو ماته رالېده سړیه!

زه په خوله گونگ ومه او ته په غوږو کوڼ ***باقره***!
زما اواز نه خاته تا نه اورېده سړیه!

سرې تکیه ورته وهلې او دېوال نشته دی
د مصور دغې تصویر ته د چا خیال نشته دی

خدایه! کافر نه شم اذان په غوږو نه اورمه
خدایه! د زړه په لوی جومات کې مې بلال نشته دی

راځه راځه زمونږ پسې به د چا سترګې واوړي
چې زه رانجه خرڅوم ستا په زنه خال نشته دی

د خپلو اوښکو حفاظت هم غنیمت ګڼمه
په لمن تور لرم او بل ښار کې دسمال نشته دی

باقره! جوړې دې ډېوې کړي چې تیارې ختمې شي
د وجود خاورې ورکومه خو کلال نشته دی

ښېښې پاکېږي ترې غبار روان دی
اوس په ذهنونو باندې کار روان دی

زما له اوښکو نه تېزاب جوړوي
د یو سړي پرې ښه روزګار روان دی

د اسرافیل شپېلۍ یې واورېدله
د پاړوګر د شکور نه مار روان دی

خاورې وجودونه زندګي اوبه
ورځ په ورځ کمېږي له کوهي اوبه

یه خدایه! خپل ځان ورته وروښایه
سترګې شوې اسمان ته د سږي اوبه

ترې وي په خوب کې ټوله شپه ولې؟
څوک چې د شپې خپل سر ته کېږدي اوبه

ما په دې ښار کې داسې عمر تېر که
چې ځم له ما سره ټول ښار روان دی

د هر چاسیوری خپل وجود ته ژاړي
هر څوک ذره ذره په لار روان دی

باقره! بل کړه څراغونه د کور
شپه را روانه ده سهار روان دی

اوس دې زه مړوند ته غاړه نه ږدمه
لاس دې کانې شوی دی بنګړي اوبه

مړ چې شو له تندې نه پرې پوې شومه
مانه به غوښتلې يو ګونګي اوبه

ناست چې وي درياب ته بې لاسونو څوک
څنګه به ***باقره***! وايه څکې اوبه؟

په هغه ورځې په ټول ښار کې يوه ستنه نه وه
چې ستاګرېوان نه و، او ماپورې لمنه نه وه

لېونی نه وم لېونی شوم، لېونی دښته کې
د لمر تر سيوري لاندې کېناستمه ونه نه وه

د دروازې نه مې پرده راښکله پټ شوم په کې
د ژمي شپه وه او په کور کې مې بړستنه نه وه

ستا انتظار و، که په ماباندې وخت نه تېرېده
چې ورنېږدې شوم په دېوال کې دسات ستنه نه وه

ما ورله څوځل د نیولو اراده کړې ده
ستا د غمونو پورې پښې وې مګر زنه نه وه

په چڼو چڼو دې کاڼه کړل اسمانونه ولې
باقره! پښې کې دې اغزی تلی و غنه نه وه

ستا د سترګو سمندر چرته روان دی
په ما سرګرځي که، غر چرته روان دی

توره شپه ده سترګې مړم څوک راغلي
د لاسونو نه مې ور چرته روان دی

د یوه سړي تنه ورپسې ګرځي
د یوه سړي نه سر چرته روان دی

ښکاري بیا کومه تور سرې شوه سر توره
هوا نشته او څادر چرته روان دی

د ماشوم بچي تصویر یې دی په لاس کې
په دې لاره مسافر چرته روان دی

صبر وکړه درته وایمه ***باقره***!
ستا په اړه مې نظر چرته روان دی

تصویر

د ژوند یو بل تصویر ته فکر یوړم
د ښار په منځ کې د سړک په غاړه
یو سړي لمونځ په خپل څادر کولو
ملا اذان د مازیګر کولو
زه چرته تلمه ورته ودرېدمه
چې لمونځ یې وکړلو راپاڅېدلو
څادر یې څنډ واهه او چغې یې کړې
جانمازونه واخلئ
جانمازونه واخلئ

ستا د بدن نه مې راټول کړه په شیشه کې عطر
نن مې د تیلو په ځای راوړه په ډیوه کې عطر

دا ځل به هم زما دننه موسم نه شي بدل
دا ځل به هم خیر دی زه وڅکم په پیاله کې عطر

توره تیاره د خاورو بوی زما سلګۍ او ستا یاد
باران وریږي راخڅېږي په کوټه کې عطر

په دې نوټونو نوشته انسان به هم راویښ شي
که مې راټوی شول د خپل جیب په دریڅه کې عطر

هغه سړی دا ستا د زلفو خوشبویۍ پاګل که
هغه سړي چې خرڅول ستا په کوڅه کې عطر

ګل چې را یاد کړمه نو ته راته په خپله یاد شې
چا ویل چې نشته د ***باقر*** په حافظه کې عطر؟

زما په زړه کې غم د چا چرته ځي
په دې ځنګل کې څوک تنها چرته ځي

چې د چا لاس مات شي نو غاړې له ځي
چې د چا سر مات شي نو دا چرته ځي

د څادر پیڅکې ځان پسې راکاږي
توره تیاره ده سړی بیا چرته ځي

ښه چې له ما سره ده وي دې کنه
ښه چې له مانه وځي ساه چرته ځي

ځان ته مې وکړه او هوا واورېده
زما خبره به اوس بیا چرته ځي

باقره! زه ورته حېران ولاړ یم
دنیا روانه ده دنیا چرته ځي؟

ملنګه! تاته هم د هغه ښار نامه نه راځي
چې په مخ سل کوره راځي خو دروازه نه راځي

سمندر وېل چې زما زړه ته به ګېله نه راځي
چې زه ورنه شم کنارې ته کناره نه راځي

زه چې ماشوم ومه نو مور به راته هيڅ نه ويل
زه چې رالوی شومه نو ماته هم غوسه نه راځي

ښه زما څه کار و، چې بيا مې ستا تصوير راخيسته
ښه زما څه کار و، اوس خوب به ټوله شپه نه راځي

ما په يوازې ځان کنلی ورته قبر ناست يم
باقره! ستا د ارمانونو جنازه نه راځي

ګوزار په ځان کوم ښيښه راغورځي
زما د سر کاڼي په پښه راغورځي

لور ته چې غږ وکړم هوا راشه
له دېوالونو نه ډېوه راغورځي

ستا انتظار يې ټکوي په لار کې
زما د سترګو دروازه راغورځي

چې په کوم کور کې ماشومان نشته دي
په هغه کور کې باډېوه راغورځي

باقره! مونږ ترېنه ويده پاتې شو
ګني نو ستوري هره شپه راغورځي

○

په دېوال کې لګوم ستا تصویرونه
له ښېو نه مې جوړ کړي دي مېخونه

په دې توره شپه مې بیا زړه ته رانه شئ
په غمونو مې تاو کړي دي غوړونه

چې ښېښې مو په لاسونو کې نیولي
په اوبو کې ولې ګورو خپل ځانونه

پاکومه بیا د چا له کوټې ځالې
جوړومه ترېنه ځانته بالښتونه

په دې لاره باندې څوک تلی ***باقره***!
په سړک باندې راشوي دي ګلونه

❦◆❦

○

تا چې تړلی د ساګانو نه مې تار پروت دی
نه نه غلط شومه په غاړه کې مې مار پروت دی

ولې په ما باندې د ښار سترګې راڅکې نه شوې
ولې په تاپسې په بله مخه ښار پروت دی؟

زه په اوبو کې تصویرونه جوړولی شمه
زما په ذات کې د رنګونو لوی فنکار پروت دی

دګل نه پاڼې شوکوي خدایه د ښو په ګوتو
دا سړی څوک دی او د چا په انتظار پروت دی؟

د اسمان ستوری او هغه هم بیا د ورځې ګورم
د انسان سر دی او هغه هم بیا په لار پروت دی

خوب ته مې نه پرېږدي ***باقره***! ټوله شپه لګیا وي
د زړه په غېږ کې مې د چا د غم سیتار پروت دی؟

❦◆❦

روان یمه له ځان نه وهم منډې منډې
قیدي یم له زندان نه وهم منډې منډې

په خوب کې مې سېلاب وړي او په خلې ځان رانیسم
په ویښه له باران نه وهم منډې منډې

په ژوند نه یم په دې یمه چې خون ونه کړي خدایه!
وېرېږم له انسان نه وهم منډې منډې

ای زه خو ورو په ورو ورنږدې کېږمه سړیه!
ای زه خو له اسمان نه وهم منډې منډې

دنیا نه ده ***باقره***! که ریښتیا رابانده وایې
ځنګل دی له حیوان نه وهم منډې منډې

ویده شوی په ژړا ژړا وم شپه وه
چې راویښ شومه په کور کې مې چینه وه

زړه زما ورپسې وران و یو څو ورځې
خوشې شوې له ماشوم نه غباره وه

دې خبرې ته حېران د دوکاندار یم
بخت دې ښه دی آخري یوه ډیوه وه

اوس راووته سړی د حویلۍ نه
ټکولې مې کال مخکې دروازه وه

دریابونه راپسې وو خبر نه وم
زما پښو پورې نښتې کناره وه

راستون شوی بېرته وخت نه و ***باقره***!
په دېوال کې د ساعت ستنه سرچپه وه

لېونی کړی یم احساس او شپه ده
کور ته روان یمه تش لاس او شپه ده

خدایزده اوبه دي او که زهر په کې ؟
تږی یم ګورمه ګیلاس او شپه ده

په دېوالونو باندې خوله لګوم
تا سره نه کېږي تماس او شپه ده

څومره چې ښکته راځم زه رڼا ده
څومره چې خېژمه زه پاس او شپه ده

باقره! سم د مصور تصویر دی
غردی، ځنګل دی، زه یم اس او شپه ده

سړیه! واوره یمه لمر ته ځمه څه به شمه
څوک خو به تنده په ما ماته کړي اوبه به شمه

که تصویرونو ستاسې خوښه وي پېره مې کوئ
که دېوالونو ستاسې خوښه وي ویده به شمه

اور خو دې راکه چې سکاره شم ښه مې وټکوه
بیا مې په سترګو پورې ومږه رانجه به شمه

یوه دانه یم د غنمو د دهقان په جېب کې
څو ورځې پس لکه ځنګل په کې راوبه شمه

ستا د بېلتون شپه به د یو بل په ډاډ تېره کړمه
درد او غمونه به شي، یاد به شي، او زه به شمه

له خولې نه وتې لاړې بیا چرته راغلي خولې ته
باقره! دا یقین مې نه راځي چې ښه به شمه

عجیبه غوندې باران یم
وریدلی په اسمان یم

لکه ته او زه روان یو
باد او ښلي ته حیران یم

چې پرده یې د څادر ده
زه د هغه کور انسان یم

د هوا سترگو کې شگې
غورځومه بیابان یم

خرڅوي په ما کې کاڼي
او د سرو زرو دکان یم

د شپې وي د ورځې نه وي
له خپل سیوري سره وران یم

گل روان دي په اوبو کې
په تصویر کې ورک له ځان یم

ډوب مې نه کړې سمندره!
د ***باقر*** د زړه ارمان یم

خومره بـه تنګـه وي پـه مـا کې زندګـي دننـه
ور مې رابنـد کـه رانـه پاتې شوه کـونجي دننـه

چې په ځنګل کې مې پانزيب د چا د پښـو پيدا کـه
د محبـت پــه کــې پرتـه وه ګـواهي دننـه

زه چې برق مړ نه کړم تر هغې د شپې خوب نه راځي
او خـو دا خومره ده پـه مـا کـې رڼـايـي دننـه

داسې بې حسه شوم او داسې بې ارمانـه شومـه
لکه چې ګونګه شي په چـا کـې موسيقـي دننـه

ما چې پوکی ورکـه په ما بانـدې دېـوال پرېواتـه
خدايـه! څـه پټ دي خامخـا د دې مېـږي دننـه

باقره! خـود مې د لفظـونو نه راځـي وينـې
د خـيال پـه پـښو مې نـنوتي دي اغـزي دننه

تــه پــه کــې کــاڼي غورځــوې او زه ګــلاب ســړیه!
بیا دې هم هــر وختــې پوښـتنه کــړې دریـاب سـړیه!

خپلې جامې دې پرې آوارې کړې مجرم مې ته شوې
مـا زنـدۍ کـړی و خپـل ځـان پـه دې تناب سـړیه!

چې ماشومان مـې د مکتـب نـه چرتـه پـاتې نـه شـي
د ونــې پــاڼو نــه بــه جــوړ کړمــه کتــاب ســړیه!

زه د نشې په ځـای لـه خپـل ځـان نـه تیـارې وباسـم
زه د پیالې پـه ځـای ډیـوه کـې څکـم شـراب سـړیه!

باقره! دومـره زر دې ولـې لـه خپـل زړه وویستم
ماتـه خـو نـه راځـي د دغـه سـوال جـواب سـړیه!

په تـوره شـپه سـتا د مړونـد پـه تصـور ویـده شـم
په کاڼي سر نه ږدمـه کـاڼی ږدم پـه سـر ویـده شـم

زه چې پـه مـاتو پښـو سـفر کـوم منـزل تـه رسـم
زه چې پـه مـاتو ښیښـو څملمـه نـو زر ویـده شـم

خدایه! په خوب کې راپسـې وي بلاګـانې د شـپې
چې د انسـان لـه وېـرې زه پـه مـازیګر ویـده شـم

بس دومـره سـتړی او سـتومانه زه لـه کـاره راشـم
څنګـه چـې وڅکـوم زه نـو د کـور ور ویـده شـم

پرېږده ***باقره***! چې د خیال څپې مې یوسـي چرتـه
پرېـږده چـې زه پـه کنـاره د سـمندر ویـده شـم

○

په خپل وجود کې ګرځېدمه ټوله شپه ورپسې
زړه مې په لاس کې و لېدله مې سينه ورپسې

زه د خپل ژوند تصوير ته ګورمه په دغه نظر
بس يو ماشوم دی بنده شوې دروازه ورپسې

شابه تکړه شه اوس په ټوله لاره سر خوزوه
شا به تکړه شه ارمانونه اوس کوه ورپسې

دلته يو څوک دی چې ګرځېږي اېښې پسې تل
دلته يو څوک دی چې ګرزېږي اېښه ورپسې

د يو کاغذ نه مې کشتۍ وه جوړه کړې چرته
باقره! راغله له درياب نه بيا څپه ورپسې

○

ښه راته ياد شو په اسمان کې چې سپوږمۍ تېرېده
زه چې ماشوم وم نو اکثر به مې روپۍ تېرېده

چې به راويښ شوم په ځنګل کې به مې چغې کړلې
چې به ويده شوم، په درياب کې به کېښتۍ تېرېده

د مصور دغه تصوير په ښار کې ډېر خرڅېده
لاندې کېږدۍ وه او د پاسه پرې مرغۍ تېرېده

د زندګي په منځ کې بيا د مرګ پېغام خور شوی
د هدېرې په منځ کې بيا د چا ډولۍ تېرېده؟

زما د سترګو نه به خلي راوته ***باقره***!
زما په زړه کې به د چا د ياد سيلۍ تېرېده

محبت ما هم کاوه تا سره خو زړه مې ساته
په کوم تیلي مې چې ډیوه بله کړه وه مې ساته

په یو ګلاب باندې مې ټول عمر عذاب تېر کړی
د بیابان نه مې راوړه له بارانه مې ساته

ځالې یې کړې وې او ما هم پېژندلی نه شو
د چا تصویر و چې د کور په دېواله مې ساته ؟

د ځادر پیڅکه خو مې زمکې ټوله وخوړله
ستا په لټون ومه او درد د بیلتانه مې ساته

باقره! ماته هر یو باب د ژوندانه یادېده
چې د ژوندون په لوی کتاب کې ستا باڼه مې ساته

د ژوندانه ځنګل ته تلم خو راته ښکار نه راته
په ما کې زهر وو نږدې به راته مار نه راته

په دې بازار کې به مې درسته ورځ ګلان خرڅول
خو په یو ګل باندې، به هم د ګل ګوزار نه راته

د کور سودا مې هم له ځان سره چا نه کېښوده
زه چرته تلمه او په دې د چا اعتبار نه راته

ستا په مړوند باندې مې دومره ډېر خوبونه کړي
زما په غاړه کې بنګړي راته خو هار نه راته

باقره! داسې ځای ته تلمه په ځان نه پوهېدم
سیوري راتلل راته په لار انسان په لار نه راته

○

د وجود خاوره مې لمده شوه په هوا راغورځي
چې د باران اولنی څاڅکی په ما راغورځي

ما اورېدلي چې تا هم ورته نیولې لمن
ما اورېدلي چې له اوښکو نه رڼا راغورځي

زما د خیال په جګ پتنګ پسې ټوپونه وهي
دغه ماشوم به د کوټې له سره بیا راغورځي

د ژوند سیکه زما د لاس په کرښو نه پوهېږي
زه یې په مخ ولمه او ده بېرته په شا راغورځي

دا په ما سر ګرځي سړیه! که اسمان ولاړ دی
دا په ما سر ګرځي سړیه! که ربښتیا راغورځي

باقره! ساه لري ژوندی دی او له تا شرمیږي
د چا تصویر ته په دېوال مه ګوره بیا راغورځي

○

یوه دنیا مې له وجود نه هره شپه راوځي
ښیښه چې ماته شي له دې نه هم څېره راوځي

ستا د غمونو کاڼي نور په زړه کې نه غورځوم
د سمندر له کنارې نه به څپه راوځي

چې ماشومان اوس ګینګانو ته مایه وباسي
منډې کړي ووېرېږي هلته هدیره راوځي

په کاغذونو باندې لیکو د یو بل نومونه
بیا یې راواخلو چې د چا په کې نامه راوځي

باقره! زه داسې منظر ته دربېدلی یمه
باران ورېږي او زما په مخ خوله راوځي

د وخت وېره په ذهنونو کې ويده ده
اژدها مو په کورونو کې ويده ده

د زړه سات مې کړي ټک ټک راويښه نه شي
تنهايي په دېوالونو کې ويده ده

يو ماشوم پرې غباره اخلي خپل ځان ته
شاعري په کاغذونو کې ويده ده

د قسمت په جيب کې مه لټوه ستوري
ستا دعا ستا په لاسونو کې ويده ده

ته په ځان هم لا خبر نه يې ***باقره***!
او دنيا دې په خيالونو کې ويده ده

خلی مې تللی دی د غم سترګو کې
ستا د څادر پيڅکه وهم سترګو کې

چې په شيشه کې خپل بانه ګورمه
لکه راشوي مې غنم سترګو کې

زه په تخليق پسې ړوند شوی يمه
څوکه مې تللې د قلم سترګو کې

د چا يادونه به بيا لامبي په کې
که مې لږ نور پرېښوده نم سترګو کې

باقره! دومره رانږدي شو زړه ته
سړي مې کېښوده قدم سترګو کې

تصویرونه د چا شته او د چا نه شته
اوس خوبونه د چا شته او د چا نه شته

دا صحرا ده او که ښار د پښتنو دی؟
گرېوانونه د چا شته او د چا نه شته

لرې خرڅې کړم ډېوې ډېرې واپس کړم
دېوالونه د چا شته او د چا نه شته

فالي مه راځه نور دلته خوښه ستا ده
چې لاسونه د چا شته او د چا نه شته

په دې دښته کې خپل ځان خنگه پیدا کړم
چې خاپونه د چا شته او د چا نه شته

د نکریزو غوندې سترگې شته **باقره**!
خو رنگونه د چا شته او د چا نه شته

محبت ښه دی خو په زړه کې مې سودا ایښې ده
سترې سړي په سترې شوي دېوال ملا ایښې ده

ته صبر وکړه چې تصویر خو دې راواخلم کنه
ته صبر وکړه د بالښت لاندې مې ساه ایښې ده

نه زه په خپله د احساس په زنځیر ځان وهمه
نه ما په خپله په اوږو ټوله دنیا ایښې ده

هم دا دې وخت دی بس د زړونو ډېوې مړې کړه پرې ځه
د څه لپاره دې په زلفو کې هوا ایښې ده؟

په دومره خلکو کې زما سترگو ته شگې راوړې
باقره! باد په خپلو لپو کې صحرا ایښې ده

اور د شپې بل نه کړې نور تیلي باندې
ستوري دې ړانده کړل په لوگي باندې

ستړې یم، ستومانه یم، بې دمه یم
مورې بیا مې وتړه سوزني باندې

وایم چې کېدای شي وي یوسف په کې
سر د پاسه نه بږدم په کوهي باندې

بیا مې ټول وجود شولو میږي میږي
بیا مې ښه راغلې په میږي باندې

شگې د هوا سترگو کې پریوتې
مړه دې ډېوه نه کړه په پوکي باندې

شک مې دی ***باقره***! د قاتل په چا؟
لمر دی لاس مې ایښی په تندي باندې

ورم په اوږو د غم واړه، روان یم
نوم مې وتلی دی د زړه، روان یم

ناري وهي راته بهر جدايي
تصوير دې ږدم په دېواله، روان یم

له دې نه مخکې پرې څوک نه دي تللي
په داسې لاره باندې زه، روان یم

یو بل ته نه وايو د ژوند حالونه
ځان سره هسې خوله په خوله، روان یم

څوک مې راويښ کړئ د کمر نه غورځم
سترګې مې پټې دي ويده، روان یم

باقره! سترې او ستومانه يمه
غر مې په سر دی او په غره، روان یم

بايد ليکلي وی سړي په دېوال
کرښې مې نه شته د تندي په دېوال

زما د زړه غاښونه وبرېښېدل
راکاږم ستا د ياد اغزي په دېوال

مورې! د دغې کور نه غږ کوي څوک
که وي راواچوه تيلي په دېوال

د هوا سترګو کې شګې
شاه نواز باقر

په محبت به دې سوچ وکړم وېرېدلی يمه
له دې کمر نه يو ځل مخکې هم لوېدلی يمه

غږ مې څوک نه اوري مری، مې خپله کېنوله
ژوندی تصوير يم په دېوال چا لګولی يمه؟

زه ستا د ښو نه يم لوېدلی ته خبره نه يې
د سرو پانزېب يم يو ماشوم چرته موندلی يمه

دا چې په دشته کې ګرځېږم ترې کېږمه نه
د چا په زړه لکه باران راورېدلی يمه؟

راشه! راجګ مې کړه، لاسونه خو دې نه ماتېږي
باقره! زه د خپلو ښو لاندې راغلی يمه

ماته اسمان او ستوري داسې ښکاري
لکه راجمعه وي میرې په دېوال

پل صراط مې مخ ته نیغ ودرېده
گرځي راگرځي لېوني په دېوال

ته یوه ورځ پرې راښکاره څه شولې
چې اوس راشوي کشمالي په دېوال

چې قلف مې مات کړ د خپل وره ***باقره***!
هله مې ولېده کونجي په دېوال

د زړه په کور کې مې یوازې ستا تصویر پروت دی
ماتې تمبې ته مې د سرو زرو زنځیر پروت دی

راویښ به نه شمه مړوند به دې اوبه شي گوره
زما په سترگو کې د ډېر وخت نه شوگیر پروت دی

ای په دې ښار کې مصور نه شته منظر ورښایم؟
په خپل رېښې رېښې څادر باندې فقیر پروت دی

نا نا، خپه نه شي، له تانه گیله نه کومه
ستا د احساس د پښو د لاندې ستا ضمیر پروت دی

له خپلو اوښکو نه به جوړ کړمه شبنم ***باقره***!
د مړاوي شوي گل په شان زما تقدیر پروت دی

باد او باران وربانديې راولي مخ تور ونيسم
د خدای نه ځار شمه، چې ستا تصویر په اور ونیسم

یوه موده په کې په ویښه تېروم خامخا
چې د زاړه کور نه راپسته نوی کور ونیسم

چې ګلاب راوړمه نو تاله یې په لاس کې درکړم
چې درد مې واخلي نو لمنه، زر د مور ونیسم

ماته دا ستا د اولاد غوڅ سرونه نیغ ودرېږي
آدمه زه چې د غنمو سر ته لور ونیسم

باقره! څوک به په کې ګل د محبت واچوي
د څادر پیڅکې به د دوو په ځای څلور ونیسم

ولې خپه شمه له تانه چې وعدې ماتېږي
کله نا کله د کولال نه هم ډیوې ماتېږي

مونږ هره ورځ د یو بل پښو نه راوباسو ښیښې
زمونږ په کور کې هره ورځ یو څو پیالې ماتېږي

پرېږده! په خپله به زړه راکړي چې غزل مې واوري
د بندې شوې دروازې کولپ په آرې ماتېږي

تیارې به ستړې وي په ډېرو ودریدلو اسمان
تېرى په ډېرو ګرځېدو د زمکې پښې ماتېږي

اوښکې دې پاکې کړه ***باقره***! د امید په دستمال
تل د رڼا په کانې سر د تورې شپې ماتېږي

○

د درد احساس سینې نه، نه وباسم
ګرځم اغزی له پښې نه، نه وباسم

مړه، نه شي مور ته زخم نه ښایمه
مړه، نه شي تېل ډېوې نه، نه وباسم

زه پرې د ذات ځنګل ته اور ورکوم
زه اسویلي له خولې نه، نه وباسم

ستا تصویران به ترې را وباسمه
خو تنهایي کوټې نه، نه وباسم

ما په اسمان کې داسې څه لېدلي؟
باقره! سترګې ترې نه، نه وباسم

○

زما په شان به ستا له غم نه هم تېرېږي اسمان
چې د شپې ویښ وي، او د ورځې ویده کېږي اسمان

هر سړی وایې چې کوټه مې راڅخېږي د کور
هیچا ونه ویل چې ولې راڅخېږي اسمان؟

که چرته مړ شومه نو ځان به په خپل ځان کې ښخ کړم
زه زمکه نه کنم په دې باندې خوږېږي اسمان

په دغه کلي باندې ځکه تندر نه راغورځي
په دغه کلي کې یو څوک دی چې نومېږي اسمان

زه به ترڅو کوم په کاڼو تصور د ستورو؟
باقره! سترګې مې ړندې دي رایادېږي اسمان

تو ره تياره ده مګر زه يې په سحر لټوم
سر ته مې ايښى دى په خوب کې خپل څادر لټوم

خدايه! کېداى شي که له مانه هم بېوسه وي څوک؟
ډوډۍ مې لاس کې ده، بازار کې څوک نهر لټوم

ستا محبت راته دريمه دنيا هم را ښايي
د ورځې ستوري لټومه د شپې لمر لټوم

زه به تر څو پورې ښيښې ته ودرېدلي يمه؟
زه به تر څو پورې په سترګو کې نظر لټوم؟

تا چې پرې زه ويشتم هغه کاڼي فايده راکوي
زړه چې مې تنګ شي نو په خپل وجود کې غر لټوم

د خيال اسمان ته ورختمه غورځېدلى يمه
باقره! ځکه خو په زمکه خپل وزر لټوم

○

زرکوه راشه د سندرو سرنامې پاتې دي
زما د خولې لاړې په زمکه لا لمدې پاتې دي

زما په خيال نن د دنيا يوه حصه لمده ده
زما په خيال د دنيا درې وچې حصې پاتې دي

هر چا په ځان کړی ګوزار خو زخمي شوی نه دی
کانې رېزه رېزه پراته او ايېنې پاتې دي

زما او ستا يو ځای کېدل هيڅ امکانات نه لري
له مانه وروستو تانه مخکې زمانې پاتې دي

بلها موده وشوه چې زه کور نه راغلی يمه
باقره! بلې په کې اوس هم لا ډېوې پاتې دي

○

شپه ده د کور د دېوالونو نه مې ساه ختلې
سترګې مې شته خو د خوبونو نه مې ساه ختلې

چغې وهمه چا بالښت راته په خوله ايښی دی
پښې خوځومه د لاسونو نه مې ساه ختلې

نن مې جامې د ښار په داسې دوبې ووينځلې
چې د لمنې د داغونو نه مې ساه ختلې

منډې وهم باران ورېږي ما په سر نيولې
د کتابونو د لفظونو نه مې ساه ختلې

باقره! غوږ مې دی نيولی اسرافيل شپېلۍ ته
د ژوندانه د امېدونو نه مې ساه ختلې

چې د کاڼي نه جوړېږي
ایینه څه له ماتېږي ؟

اسرافیله پوکی ورکړه
خلک ساز ته خوشالېږي

تصویرونه په کې وېښ شو
دېوالونه راغورځېږي

د دریاب په غاړه ناست دی
د اوبو پسې څورېږي

په دې دومره لوی هجوم کې
فقط خپل غږ رارسېږي

له لمن به مې داغ پاک شي
خو دریاب به پرې وچېږي

په وجود کې مې یو شی دی
هره ورځ رانه ورکېږي

ستا په شانتې ډېر باقره!
په خپل ځان پسې ړندېږي

زما په سترګو کې اوبه ستا په نظر کې کاڼي
شکر چې خلك خو پرېږدي په سمندر کې کاڼي

زه چې اوس اور د لمر له تاو نه بلولی شمه
يو وخت و ما به ماتول په مازيګر کې کاڼي

ستا د بېلتون درد که هر څومره بې سکونه کړمه
خبر د پښو لاندې ماتېږي په سفر کې کاڼي

راځه چې وشمارو په يو ځای په اسمان کې ستوري
راځه چې وشمارو زما د زړه په غر کې کاڼي

دغه پوښتنه ترې تر اوسه پورې چا ونه کړه
چې ***باقر*** ولې ګرځوي تل په څادر کې کاڼي؟

ځان مې قاتل دی ترې پټ شوی يمه شاته د ځان
دا سړی پېژنئ تصوير ښايم دنيا ته د ځان ؟

مانه د ورځې يو پنځه کرته سترګې غورځي
ستا محبت دومره راوستی انتها ته د ځان

اخ دې يوې غنم دانې راکې ځنګل راشين که
اخ ودرېدی نه شمه وړې مې اوس هوا ته د ځان

اسمان راغورځي که اوبه د سمندر خوځېږي؟
نه ماته پته شته د ځان نه ښايي تاته د ځان

توبه توبه دغه سړی په زړه کې خدای نه لري
توبه توبه زړه يې ورکړی دی بل چا ته د ځان

څوک راروان دی په وجود مې قدمونه کېږدي
باقره! غوږ نيسمه بيا د زړه درزا ته د ځان

زه يمه، ستا ياد دی، او ارمان سره
شپه ده، يو ځای شوي دي لېوان سره

خوري يې ماشومان چې ږلی شوې ده
ستوري رالوېدلي له باران سره

مور مې پرې نامه د بلال ايښې ده
زوی مې رايادېږي له اذان سره

خوب وينم لګيا يمه راويښ مې کړه
ګل کرم لګيا يم بيابان سره

سوال مې په ځان کړی بې ځوابه يم
ځان ***باقره***! ولې ورم له ځان سره؟

خلك له تندې مړه کېده باران په ښار نـه کېـده
ګل دې نیولی و خو زړه دې په ګوزار نـه کېـده

دواړو به خاورې غورځولې د یو بل سترګو کې
تانـه راتلـه نـه کېـده مانـه انتظـار نـه کېـده

مـا د کمـر نـه غورځـوه ځـان او تـا نـه نیومـه
چې ستا په خوله د محبت ولې اظهار نه کېـده؟

شکر وباسه چـې د هجـر دغـه شـپه تېـره شـوه
شکر وباسـه چـې بچـي د دغـې مـار نـه کېـده

ځان مې وژلی و او سر ته مې خط هـم ایښـی و
بیـا هـم زمـا پـه وصیت د چـا اتبـار نـه کېـده

د نظـر سـتنه مـی کـړه شـوله بـاقره! پـه کـې
زما د اوښکو نه هر څه کېده خو هـار نـه کېـده

مړ کېدمه پرون ته راسره نه وې
په صحرا کې وم اوبه راسره نه وې

ته به هم راسره پروت وی په اغزو کې
غمه ښه دی چې ویده راسره نه وې

ښه مې پېژنې خو ځان دې غلی کړی
اوسېدلی وره په وره راسره نه وې ؟

کافر شوی یې خپل سیوري ته لگیا یم
چې ولاړ بیا په لمانځه راسره نه وې

پېژندلې مې هوا نه وه ***باقره***!
چې ډېوې د ژوندانه راسره نه وې

د ژوند کردار ادا کوم خو اداکار نه یمه
زه مختلف یم له دنیا نه خو فنکار نه یمه

ته راته وگوره بل چا پسې خو نه یم روان ؟
ته راته وگوره له ځانه خو ایسار نه یمه

دومره قاتې شوه چې اوبو رانه اوبه وغوښتې
دومره تیاره شوه چې پوی شوی په سهار نه یمه

زما او ستا محبت هم نور انتها ته رسي
گل مې نیولی دی خو ستا په انتظار نه یمه

باقره! تیگې ټکوه ترینه لمبې وباسه
که دنیا اور واخیسته زه دې ذمه وار نه یمه

o

دا ستوري نه دي ماشومان دي نو په دې راغورځي
چې هره شپه د کاغذونو طيارې راغورځي

حيران ولاړيمه چې کوم طرف ته منډه کړمه
له يو ديوال نه ايښې بل نه ډيوې راغورځي

په خيال کې ورک وم دروازه چا د دوکان بنده کړه
د ملاقات نه بغير هم زړه له سينې راغورځي

د ارتقا په تنابونو کړئ مونګولې ښخې
پيڅکې يې ښخې دي په زمکه لوپټې راغورځي

شکر دی خدايه ما پسې به هم لاسونه جيګ شي
په هديره کې له قبرونو نه لوحې راغورځي

باقره! ما په داسې کور کې زندګي تېره کړه
چې ټکوي يې څوک زنځير له دروازې راغورځي

○

د سترګو خوب مې ټوله شپه وي په شوګیر تړلی
ما په څادر باندې د خپلې کوټې تیر تړلی

په دې ویرېږم چې له ځانه مې څوک ځان پټ نه کړي
لیونی نه یمه خو ځان مې په زنځیر تړلی

ښیښې ماتېږي تصویرونه په کې چغې وهي
زه یې را کاږم ما له ځان پورې تعمیر تړلی

زما په جیب کې د قلم سیاهي وبهېده
چې مې په جیب کې نن دننه ستا تصویر تړلی

د ژوند ډېوې به مې په کور کې بلې پاتې نه شي
باقره! ما چې له هوا پورې تقدیر تړلی

○

روان په زمکه یم هدف مې د اسمان نیولی
لکه ماشوم مې خپلې ګوتې نه خپل ځان نیولی

هغه سړی اوس په کوڅه کې بینجاره نه پرېږدي
هغه سړي ستا له کبله روغ دوکان نیولی

د ورځې کاڼي او د شپې په کې راغورځې ستوري
په داسې ځای کې مې خبرېږې چې مکان نیولی

ته ورته وګوره اسمان هم د ځان سیوری ټول که
ته ورته ګوره زمکې هم په موږ باران نیولی

په دغه ښار کې به ضرور وي د مالوچو قحطي
په دغه ښار کې هر سړي ځیرې ګرېوان نیولی

په ایینه کې راته سم ښکاري حیران یم ورته
باقره! ما تصویر له ځانه سره وران نیولی

د کاڼي په صورت کې مې غمی لیدلی و
په زړه کې مې د ټولې دنیا خدای لیدلی و

سحر مې چې سوري د دېوالونو بندول
بیګا مې ستا تصویر باندې مېږی لیدلی و

ویل یې مورې زرکوه چاودنه به اوس وشي
په ښار کې یو ماشوم چېرته منګی لیدلی و

زما په ذات کې ځکه زنځیرونه شرنګېدل
په ژوند مې په ړومبي ځل لېونی لیدلی و

څو ورځې مې د پښو د لاندې زمکه نه راتله
باقره! ستا په پښه کې مې اغزی لیدلی و

○

چاته به نه وایې یو راز د ژوندانه درکوم
سترگې دې نه شته خو بیا هم درله رانجه درکوم

شکر وباسه په دې دښته کې اوبه دررسي
شکر وباسه په دې وخت کې درله زړه درکوم

ته هره ورځ په ویښه ما په یوه کاڼي ولې
زه هره شپه په خوب کې گل په دېواله درکوم

ما په پنځه کونجه دنیا کې هم پیدا نه کړلې
اوس به ته څه راکوې زه به درله څه درکوم؟

باقره! ما هم د ژوند نوې سلیقه زده کړې
زهر خواږه درکوم زه او شات ترخه درکوم

○

تا چې رایاد نه کړم په سترگو کې اوبه نه راځي
زما لاسونه چې خالي وي نو واړه نه راځي

داسې باران دی چې وریږي، زمکه نه لمدېږي
داسې سړی دی چې په زړه راځي، په خوله نه راځي

ولې ستاڅه خیال دی چې سترگې په سکرو توري کړو؟
ولې ستا څه خیال دی چې ښار ته به رانجه نه راځي؟

اور ته پوکي ورکوې ته او مخ زما توریږي
ستاسو د کور لوگي زمونږ په دېواله نه راځي؟

د زړه جومات کې مې ***باقره***! اوس سجده نه کوي
بس د چا غم دی کافر شوی په لمانځه نه راځي

چا چې کړم هیر، هغه یاد کړی یمه
وړي سیلاب، بېرته راوړی یمه

اوس مې د تن سیوري ته ولې کېنې ؟
تا غورځولی وم، چې زړی یمه

وایې ډوډۍ مه راوړه وینې راوړه
خدایه! د داسې جومات چڼی یمه

په مایې ځان او جهان وپېژنده
زه ستا د سترګو پوره وړی یمه

ما د خپل سیوري لاس نیولی ځمه
باقره! مه وایه چې ستړی یمه

چې خپل وجود ورباندې بار وي سړی ساه څه کوي
څوک چې له ځان سره رشته پرېږدي نو تا څه کوي

د دعاګانو دېوالونه مې اسمان ته رسي
ته صبر وکړه چې له ما سره الله څه کوي

یو زړه په دومره شی غمونو سترګې نه مړېږي
یو لېونی په دومره شګو د صحرا څه کوي

بلها موده وشوه چې زه ترینه راغلی یمه
د تنهایۍ پورې ورځمه چې تنها څه کوي

کاڼي راواخله په لاسونو کې ګلونه پرېږده
ما او تا څه کوو **باقره**! او دنیا څه کوي

○

اوس به مې خوري دننه مار چې مې د غره خوړلی
ما په ډوډۍ کې ستا د زلفو یو وېښته خوړلی

لېونی نه یم چې صحرا ته ورم، اوبه لېو کې؟
لېونی نه یم چې په خپله مې خپل زړه خوړلی؟

دواړه لاسونه مې اوس نه شته بې وجوده یمه
د کوتې تیر، او ستا تصویر، رانه وینه خوړلی

د انتظار او د دې دور تقاضې داسې دي
سترگې مې لار وخوړې، سر مې دېواله خوړلی

توبه توبه خدایه درتلمه خو درتلی نه شومه
توبه توبه خدایه تیندک مې په لمانځه خوړلی

د ژوند ډېوه دې د اومېد په تیلي بله ساته
باقره! ستا د برخې لمر چرته تیاره خوړلی

○

څومره ړنا مې وه په کور کې خو ډیوه یې غوښته
څوک مې تنګ شوی و په زړه کې بهانه یې غوښته

ښه ده چې ما ترینه په وخت دواړه لاسونه تاو کړل
ګنې دنیا سمندر وړله کناره یې غوښته

زه د خپل ورور سره د وینې رشته نه پرېږدمه
پلاره! دا هم ورکړه که خیر زما حصه یې غوښته

د خپل څادر نه مې کړه جوړه ورته وس مې نه و
زما بچی مکتب ته تلو رانه بکسه یې غوښته

په دغه ښار کې چې وې سترګې د چا ته یې غوښتې
باقره! سترګې چې د چا نه وې ښیښه یې غوښته

○

مړیمه ځان ژوندی کومه خودکوشي کومه
توبه توبه بیا به څو کاله زندګي کومه

د محبت تندې اخیستی په ځان نه پوهېږم
ستا په بنګړي باندې لګیا یمه کوهي کومه

ای عزرایله راپسې خو به ته نه یې کنه؟
دا چې له کوره بهر وځمه تادي کومه

خدایه! لګیا یمه دعا در رسول غواړمه
خدایه! لګیا یم په لاسونو کې سوري کومه

باقره! څه وکړم په ما باندې راوغورځېږي
د ژوند دېوال سره چې هر څومره خواري کومه

زندان

په یو زندان کې قید وم
لکه په ځان کې قید وم
توره تیاره وه په کې
زما به شپه وه په کې
یوه مرغۍ راسره هم بندي وه
له یو دېوال نه الوته په بل دېوال کېناسته
زما نه زړه زیات د هغې درزېده
زنځیر زندان د دروازې درزېده
او زه لګیا ومه سوری مې په دېوال کې ویسته
چې دا مرغۍ له دې زندان نه وځي
د تورو شپو له دې جهان نه وځي
اوس چې وتلې ده هماغه مرغۍ
له ځان سره نورې مرغۍ راولي
وایي بهر د انسان مرګ له انسانان ولاړ دي
مونږ له زندان ښه دی بهر راته ښکاریان ولاړ دي

○

اوس دې د سترګو په چینه پول د چنار کېښوده
ما چې د زړه په دېوالونو ګنډه تار کېښوده

چې ستا تصویر ته ګورم خوب راځي او ټک راکوي
ما په بالښت کې د مالوچو په ځای مار کېښوده

پښتونه! ستا سوری څادر به راګنډم په ګوتو
ستن پېښور کې پرېدمه، ما کابل کې تار کېښوده

ستا د وعدو زهر مې دومره په خپل ذهن وڅکل
د ژوند کتاب باندې مې نوم د انتظار کېښوده

باقره! پوه شومه چې ساه مې په لاسونو وته
ما به په زمکه قدمونه په کرار کېښوده

په ماتو ښپو مې درته راوړلو روغ غر په اوږه
اوس خو مې پرېږده چې دمه وکړمه سر په اوږه

یو څو مرغان دي په کې وځي او راوځي خدایه!
چا روان کړی دی په ښار کې د کور ور په اوږه

زما یاران زما قامت څه په هنر ټیټوي
لاسونه اچوي په ما باندې اکثر په اوږه

ګرځوی نه شم نور په زړه کې ستا غمونه کنه
ګرځوی نه شي کناره نور سمندر په اوږه

باقره! دا ځلې مې داسې اراده کړې ده
شپه به په سترګو کې راوړمه او سحر په اوږه

ژاړم وېرېږم غر ته نه وم تلی
زه دومره لرې چرته نه وم تلی

زما جامې د وجود تاو وچې کړې
زه لا روان وم لمر ته نه وم تلی

ستا امانت به مې راوړی وی خو
زه د دنیا بل سر ته نه وم تلی

ما به ویل یوازې زمکه ګرځي
چې د اسمان محور ته نه وم تلی

باقره! ما پردي زخمونه ګنډل
خو د خپل زړه پرهر ته نه وم تلی

نه د چا سترګو کې اوښکې نه د چا سترګو کې شګې
لپې لپې غورځومه د هوا سترګو کې شګې

مړه پرېږده چې پراته وي ستا غمونه زما زړه کې
مړه پرېږده چې پرتې وي د صحرا سترګو کې شګې

د څادر پېڅکه مې نه شته د لمن پېڅکه مې نه شته
تا راوړي دي سړيه! راته بيا سترګو کې شګې

خدای دې خير کړي بيا مې اوښکې دا جهان چرته يونسي
خدای دې خير کړي بيا لوېدلي دي زما سترګو کې شګې

ستا په رنګ خلک پوهېږي چې د زړه په رنځ اخته يې
ولې اچوي ***باقره***! د دنيا سترګو کې شګې؟

په سترګو کې زنځير دی او په زړه کې دروازې
دا دومره جګ کورونه او نازکې دروازې

د خدای نه وېرېدم که د هوا نه وېرېدم؟
چې ما به يادولې په لمانځه کې دروازې

رنګونه چا ورکړي دي خرڅېږي په بازار کې
زما او ستا له کوره چې وې ورکې دروازې

په ډېرو خوځېدلو يې لاسونه کړل خپل شل
په ډېرو ژړېدلو به اوبه کې دروازې

باقره! سر مې لګي چې په کاڼي پورته کېږم
دا چا راپسې بندې کړې د زمکې دروازې

○

باران ورېږي د ژول شپه ده او ستا ور ته ناست يم
ګرمي مې کېږي د دريمې دنيا لمر ته ناست يم

ښه راته پته ده چې تنده مې پرې نه ماتېږي
داپته نه شته چې زه ولې سمندر ته ناست يم

خدايه! چې ما د اسرافيل شپېلۍ هم وانه ورېده
خدايه! نو زه دومره له شوره لرې چرته ناست يم

زه به تر څو پورې په خپل کور کې بې کوره يمه؟
زه به تر څو پورې د خپل ځان نه بهر ته ناست يم

چاته ترې سترګې ورکوم چاته ترې زړه ورکوم
باقره! ځان مې دی دربار په کې لنګر ته ناست يم

○

زما په شانتې هر يو شی به زندګي نه لري
چې کوم يو ګل راشوکومه خوشبويي نه لري

کمڅۍ، خورې کړي او ماشوم په کې ښه کلك وتړي
خدايه! دا ښځه په ټول کور کې يو سوزني نه لري؟

بس دومره ده چې ستا له سترګو نه مې لرې ساتي
ګنې احساس مې محبت سره بدي نه لري

پرون پرې ما خپلې جامې سرېيه ومينځلې
چا ويل لاسونه د دې ښار دواړه دوبي نه لري

په دې سبب له خپله ځانه ***باقر*** نه راوځي
چې دروازه بېرته پرې خلاصه کړي کونجي نه لري

یو څه وخت و چې ورک شوی رانه ځان و
زر به ودرېدم چې چرته به اعلان و

ښه پرون خو ته زما په یاد کې نه وې؟
ښه پرون ولې په شنه اسمان باران و؟

راشنه شوي یې په ګوتو کې اغزي دي
چې ګنډلی راته کوم سړي ګرېوان و

ما کیسه ورته په ټوله لار کوله
چې وروملید سړی وروسته روان و

راوتلې مې له اوښکو سره شګې
په وجود کې مې ***باقره***! بیابان و

ژوند

ژوند یو کور دی
په کې شور دی
دېوالونه یې واړه دي
ټول تیرونه یې وراسته دي
خاورې خاورې وجودونه
او اوبه روحونه
په کې اوسي سترې سترې
لکه یو کفن دوه مړي
اسمان ښکته په کې ښکاري
زمکه پورته په کې ښکاري
خو د ژوند په دغه کور کې
چې څوک ورپرېږي خدایه!
پښې وباسي له دې ځایه
ور چې بند کړي نو خلاصېږي!
ور چې خلاص کړي نو بندېږي
د انسان د کاڼي زړه هم
په کې پړک وهي چاودېږي

سترگې کړي اوبه اوبه او زړه خاورې
خدای دې په دې ښار کې کړي رانجه خاورې

اوس که مې ته خورې زه خپه نه یمه
ما په ماشومتوب کې خوړې ته خاورې

څوک چې ستا په سترگو نذر ومني
وشیندي زما د کور په وره خاورې

یاد ولې زخمونه کړه راویښ زما ؟
باد ولې راویښې کړې ویده خاورې ؟

ته شوې رانه هېر که زه دریاد شومه
خاورې اوبو راوړې که اوبه خاورې ؟

تاته چې درگورم شي ***باقر*** رایاد
یو شانتې دي ستا او د هغه خاورې

باور مې خود ستا په وعدې نه کېږي
د کاغذونو نه جامې نه کېږي

په هر چا سترګې د چا نه خوږېږي
د هر لرګي نه دروازې نه کېږي

ستا کافر شوی یاد مې وسوزوه
اوس مې په زړه کې زلزلې نه کیږي

چا وېل چې زه یمه له خاورو نه جوړ
زما له تن نه خو ډېوې نه کېږي

داغ د هر چا په تندي ولې جوړ دی؟
په دغه زمکه خو سجدې نه کېږي

باقره! غوږ دې رانیږي کړه کنه
ځینې خبرې بیا د شپې نه کېږي

خوک رایادوم خو رایادېږي نه
واوره ږدمه لمر ته اوبه کېږي نه

ستا د یاد رانجه وهم په سترگو کې
دا چینه بیا ټوله شپه وچېږي نه

سر په دېواله وهم حیران یمه
کانې دی په بل کاڼي ماتېږي نه

دواړه د یو بل تصویران هم سېزو
دواړو د یو بل نه هم رغېږي نه

څه وکړمه ستا د لټون لار نه شته
څه وکړمه ځان رانه ورکېږي نه

چغې ترېنه هم راځي چې تنگ یمه
هیڅوک هم په دې کور کې اوسېږي نه

شپه، زلفې، ډېوه، هوا، ***باقره***! زه
دا پنځه سوالونه مې زده کېږي نه

چا راته ویلي دي چې ستا په مخ څېره نه شته دی
ځان په کې ګورمه سړیه! ایینه نه شته دی

دا ددې کلي یوه پېغله وه لوحه نومېده
په هدیره کې چې په کوم قبر لوحه نه شته دی

ځان سره خاندم چې دا خلک خو رڼا پسې مري
ځان سره خاندم او په ټول ښار کې ډیوه نه شته دی

دې زړه ته څنګه خلک راشي حیران شوی یمه
دې کور ته څنګه خلک ځي ورته کوڅه نه شته دی

مکتب ته ځمه کتابونه په لمن کې وړمه
باقره! اوس مې هم لاسونو کې بکسه نه شته دی

چې مې په کار و، په نوم کاڼی په چېنه کې نه و
په دغه ښار کې زړه د هیچا په سینه کې نه و

سترګې مې ووېستې له ځانه، ځان مې ولېد په کې
ستا ملاقات ته تلم روغ ځای په ایینه کې نه و

ای مشره تاسې د ټوپک تخم کرلی ولې؟
ای مشره دا قلم په تېره زمانه کې نه و؟

یوه ماشوم به شرنګولې خلک حیران و ورته
سیکې په کې وې خو سورې په خزانه کې نه و

باقره! داسې بې ارزښته زندګي تېرېده
چې هیڅ کردار د چا د ژوند په افسانه کې نه و

○

د خپل وجود نه په سفر وتلی
په کور کې ناست سړی بهر وتلی

ما خو تصویر له خپله ځان ویسته
دا خو تصویر له سمندر وتلی

زمکه ولاړه ده اسمان روان دی
ستا په لټون مې چرته سر وتلی

شوې مې سر توري د اوږو پرېښتې
نن مې له یاده خپل څادر وتلی

باقره! شول مې دېوالونه یاران
چې مې له سترگو نه نظر وتلی

○

د لیونو په شانتې شمارم د خیالونو خښتې
زما په گوتو کې بندونه د لاسونو خښتې

کور جوړوم په کې کرم د قلمونو ونې
کور جوړوم، ورته راوړم، د کتابونو خښتې

زه به ترڅو پسې وهم منډې او باد به یې وړي؟
زه به تر څو کېږدمه ستا په تصویرونو خښتې؟

خدایه! چې خلك یې کتلو باندې هم ماتوي
دومره نازکې دې پیدا کړلې د زړونو خښتې

چې ورو په ورو مې هره ورځ د کور قامت ټیټېږي
څوك پټوي زما د کور د دېوالونو خښتې

باقره! چرته ځې چې خلك دې له خوبه ویستي
په زمکه ولې ټکوې د قدمونو خښتې

د هوا سترګو کې شګې
شاه نواز باقر

○

د مینې ساه په کې لا شته ترېنه وتلې نه ده
ستا په وېښته مې غباره د زړه تړلې نه ده

هسې لګیا یې چې دنیا مې درپسې ولېده
د څادر پیڅکه دې د زمکې سر خوړلې نه ده

زه د قلم سیاهي هم بې ځایه نه کاروم
ما په کاغذ خپله نامه چرته لیکلې نه ده

لا دې خبره کړې نه ده او واپس روان یې
لا خو د ونې نه یوه پاڼه لوېدلې نه ده

باقره! ما ترېنه تاو کړي د احساس لاسونه
د ژوند ډیوه مې د توپان مخ ته نیولې نه ده

راپيدا به کړمه لاره د چا زړه ته
زه په لپو کې اوبه وړی شمه غره ته

بيا مې پيڅکه د څادر سر ته راغلې
بيا به څوک راځي ورګورم د کور وره ته

درته ودريږم په کومو سترګو خدايه!
زړه مې نه شي خو روان يمه لمانځه ته

جوړه کړې مې کېشتۍ ستا له خطونو
اوس په تمه باندې ناست يم بارانه ته

چې له مانه هم زيات سترې وي ***باقره***!
زه تکيه وهمه داسې ديواله ته

بيا مې په زړه راوريدل د چا يادونه خدايه!
څومره درانه وو د مالوچو ديوالونه خدايه!

چې دوی راګوري راته زه ورته کتلی نه شم
زما په ساه باندې ژوندي کړه تصويرونه خدايه!

په خوب کې ټوله شپه له کاڼو نه بالښت جوړوم
چې ويده کېږم سر ته ږدمه خپل لاسونه خدايه!

دومره يم ترږی په هغه ځای کې اوبه راوځي
چرته چې کېږدمه خپل سترې قدمونه خدايه!

دومره بې وسه شو چې دا هم خرڅوي لګيا دي
خلکو راوړي د وَرونو زنځيرونه خدايه!

تصور د زندګۍ په کې ډوبېږي
وچ درياب دی خو کښتۍ په کې ډوبېږي

د چا اوښکې مې په لپو کې نيولي
د اتم اسمان سپوږمۍ په کې ډوبېږي

له دې ځالې نه د ورځې مار راوځي
او د شپې يوه مرغۍ په کې ډوبېږي

د بدن خاورو نه چا کړه ډېوه جوړه
چې رڼا کوي سېلۍ په کې ډوبېږي

په دې ښار کې زړونه کاڼي شو ***باقره***!
چې ستا درد او ستا سلګۍ په کې ډوبېږي

بنده کوټه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه
دنيا وړه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

تندی په مخ، سترګې په خوله، پوزه په زنې پراته
ماته ښېښه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

په دېوالونو لاس کېږدمه کور ته ځان رسوم
توره تياره ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

لکه تصوير پرې نوشته يمه او غږ نه کوم
ژوند مې سېکه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

باقره! سترګې دې ړندې نه شي ورګورې خله
بله ډېوه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

ستا په مراد څرنګه وتړم په ونه کې تار
نه په ګرېوان کې تار لرم نه په لمنه کې تار

هغه جينۍ اوس په دې غرونو کې سورې وباسي
کومې جينۍ چې اچوی نه شو په ستنه کې تار

ما ته د خپل ارمان زړوکی مخ ته نيغ ودرېږي
کله چې وګورمه زه چرته په غنه کې تار

ستا د هجران هرې لمحې ته مې مانا ورکړله
لکه سړی چې ځانله ومنډي په زنه کې تار

د خيال ګوتمۍ مې لا *باقره*! زړه شوې نه ده
مور مې لا اوس هم اچوي پرې په ړاستنه کې تار

محبت دې يم راوستی انتها ته
په اوبو پسې روان يمه صحرا ته

راستنه شه ژوندون نه غواړم له خدايه
اوازونه اوس کوم خپلې دعا ته

څوک راوځي وايي اوس له کوره ووت
زه چې کله هم ورغلی يمه چا ته

یو تصویر دی خو له فریم نه یې راباسم
یو سړی قبر نه چغې وهي ما ته

چې خبر شوم له دنیا مې و تاو کړي
دېوالونه مې کول خپلې کلا ته

خلاصولی یې په خپله هم زه نه شم
داسې ګنډه مې ورکړې ده سودا ته

موده وشوه پرېشان یمه ***باقره***!
له خندا نه پاتې شوی یم ژړا ته

تږی چې په غاړه د دریاب یمه
ښکاري د پنځم موسم ګلاب یمه

خلی هم له ځانه سره وړی نه شم
خلک رانه تښتي چې سیلاب یمه

څوک یې چې وهي ګوتې یې ونښلي
زه له دروازې نه جوړ رباب یمه

دومره څوک مې نه شته چې راوامې خلي
ځالې مې نیولې دي کتاب یمه

کاڼو وی ***باقره***! ستوری شوی یې
ستورو وی په کاڼو کې حساب یمه

خوب ته مې نه پرېږدي چې سر کېږدمه شپه ده کنه
غم دې راخستې بیا زما د زړه چمبه ده کنه

ما د غمي په ځای نن غاښ په کې د چا ایښی دی
ما جوړه کړې ترېنه خپل ځانته ګوتمه ده کنه

اوس که بیخي په مخه راشې هم دې نه پېژنم
اوس مې بېخي له یاده وتې ستا څېره ده کنه

په سترګو ړوند شې، پلاره خپل لمسي هم نه پېژنې
یو سمندر دې او دا بله کناره ده کنه

زه چې ور وګورمه ستنه د ساعت ودرېږي
له مانه دومره مخکې تللې زمانه ده کنه

څله مې سر خوږې ستا په زړه د مینې داغ ***باقره***؟
څله مې سر خوږې په دېوال کې ایینه ده کنه؟

پــرده تــرې چــا شــکولې ده ســرتوره دروازه
پرتــه ده پــه ســړک بانــدې بــې کــوره دروازه

په زړه کې خو دې نن چرته بېلتون راغلی نه دی
پـه خـوب کـې مـې لېـدلې بېگـا وروره دروازه

په ښار کې د هغه سړي زړه سپین لکه شوده
پـه ښار کې چې د چا د کور ده توره دروازه

بچیه اوس ترې خبر دی زنځیرونه شوکوه
بچیه اوس مې خلاصه کړه له پوره دروازه

لاسونه مې شول سترې خو ټک ټک نه کړې ***باقره***!
ویستلې ده هوا د زړه له زوره دروازه

زندۍ کړی مې خپل ځان په خپل څادر دی
بنده کړې مې کړکۍ او د کور ور دی

ستا د یاد مارغه له تندې نه مړ کېږي
چې وچ شوی مې د سترگو سمندر دی

د نازکو پښو نازک خاپونه
چرته تللی دا سړی مخکې کمر دی

په کوم کاڼي کې چې گل راشوی خدایه!
په دې کاڼي چا مات کړی د چا سر دی

زه ورگورم ما ته نه گوري ***باقره***!
خپل تصویر رانه خبر یې مرور دی

○

چرته چې غم وي زما سر ته راشي
سړی چې سترې شي خپل در ته راشي

ته چې د زلفو ښاخ ته څنډ ورکوې
د صحرا شګې سمندر ته راشې

دومره تنها یمه چې غاړه ورکړم
چې کومه ونه مې نظر ته راشي

ستا انتظار چې کومه ورځ وکړمه
د سترګو پیڅکې مې څادر ته راشي

پرېږده چې څملمه د اور په غېږ کې
باقره! خوب که راته چرته راشي

○

ستړی شوم روان یم نه رسېږم خپل قدم پسې
لاس کې مې قلم دی او ګرځېږمه قلم پسې

ما که دا دنیا تا پسې پرېښوده نو څه وشو
خلکو جنتونه پرېښودلې په غنم پسې

څوک په انتظار راته ولاړ دی لېونی نه شي
ځان مې امانت درسره بېدمه بیا راځم پسې

زړه مې لېونی لېونی ګرځي د چا سترګو کې
غم مې لېونی لېونی ګرځي د چا غم پسې

ډېره موده وشوه چې ګلونه تږي شوي دي
پرېږده چې وروخېژي ***باقره!*** په شبنم پسې

په ما نظر ستا د نظر مات نه شو
د غر نه لاندې ځنگه غر مات نه شو

ټول مې راټول کړو په یوه لپه کې
بیا هم غرور د سمندر مات نه شو

رابنده شوې وه کوټه راپسې
عمر مې تېر شو ددې ور مات نه شو

ما به په گل تا به په کاڼي ویشتم
خو ستا پرې زړه زما پرې سر مات نه شو

باقره! ستاگرېوان به چاگنډلی
ښه دی چې لاس دې د هنر مات نه شو

توره تیاره، د قدمونو شور، د ډار کیفیت
زما په شانتې بدل شوی دی د ښار کیفیت

کوشش کوم چې پخپل موټې کې هوا بنده کړم
کوشش کوم، انځوروم، د انتظار کیفیت

د لوند قمیص په شانتې زیبښي په هنر لفظونه
سړیه! تا چرته لیدلی د فنکار کیفیت؟

بیا به د سترگو په بڼو د اوښکو کاڼي خورمه
بیا راخور شوی دی په ما یو نا قرار کیفیت

باقره! مانه د خپل زړه حالونه مه پټوه
په وچو پاڼو کې ښکارېږي د چنار کیفیت

○

د رڼا او د تیارو تر مینځ رشتې ته
د هوا په مرکه ځمه ډیوې ته

بیا ترې وړی چا زنځیر د خدای نه ځار شم
ستا پانزیب مې لگولی دروازې ته

بیا به ټوله شپه په ویښه تیرومه
تنهایي راننوتې ده کوټې ته

ستا غمونه مې په زړه کې نه ویرېږي
ماشومان مې دي راوستي هدیرې ته

لیونی به شي ***باقره!*** په دې ښار کې
غوږ به نه نیسي د هر یو سړي خولې ته

❧◆☙

○

د محبت تنده په زړه گرځوم
په سورۍ لپه کې اوبه گرځوم

بس دی چې خپل وجود بار شوی په ما
نور به د دې له پاسه څه گرځوم

چې ستا د غم سترگې پرې توري کړمه
د زړه کڅوړه کې رانجه گرځوم

ما له دې بیا ترینه غنم جوړ کړي
ګرځم په ژرندو باندې وړه ګرځوم

رانه هیر شوی دی که نه یې پېژنم
د چا تصویر ځان سره زه ګرځو ؟

په دې ویریږمه چې مړ مې نه کړي
باقره! خپل سویري ویده ګرځوم

زه دومره لرې یم راغلی چې مې ځان هم نشته
د دې نه مخکې ځمکه پرېږده چې اسمان هم نشته

زما د کور په دیوالونو تکیه نه وهي څوك
زما د کور په دیوالونو کې ماران هم نشته

د تسلۍ په ټال کښې هیڅوك جوتې نه را کوي
ستا جدایي لیونی کړی یم یاران هم نشته

زړه مې په دې ښه دی که جیب کې روپۍ نه لرمه
زړه مې په دې ښه دی په ښار کښې خو دوکان هم نشته

چې د وجود غوښې مې وخوري رانه ځي ***باقره***!
په داسې ځای کښې چا وژلی یم مرغان هم نشته ؟؟

څه څه مې وکړل د یوې ډیوې رڼا لپاره
زه په کوټه کې سوری نه پرېږدم هوا لپاره

څه تا به هیر کړمه په ځان به قیامت تیر کړمه
څه دا د زهروګوټ به هم وکړمه ستا لپاره

اوس له ایمان نه مخکې سوال د خپل وطن کومه
اوس چې لاسونه کړمه، پورته د دعا لپاره

دغه زړګی ډېر مناسب دی په کې اوسه غمه
دغه ځنګل ډېر مناسب دی د بلا لپاره

چې نه شوه ورځ په تا معلومه، او نه شپه *باقره*!
خوب دې ساتلی دی په سترګو کې د چا لپاره؟؟

په دغه ښار کې اذان نه کېږي توبه ماتوم
خدایه! د خپل زړه په درزا باندې روژه ماتوم

خیر دی نن ته زما د درد په سمندر کې ډوب شه
خیر دی نن ته انتظار وکړه، زه وعده ماتوم

یمه بې وسه خپل بچي ته ترې تختی جوړوم
لېونی نه یم چې د خپل کور دروازه ماتوم

زر ترینه منده کړم حیران شمه چې ما هم ولې
په کومه ورځ چې زه په کاڼي اینه ماتوم

په دې زندان کې نور تنګ شوی یم بهر وځمه
زنځیر ماتېږي نه *باقره*! خپله ښپه ماتوم

وځمه بهر دروازه ووهم بيا را شمه
څو به تنهايي غلطومه په ژړا شمه ؟

ته يې، زندګي ده، شاعري ده، او غمونه دي
يو موټې سرې يمه حيران يم چې د چا شمه ؟

هله به راوځمه له ځانه چې ډېر تنګ شمه
هله به راوځم دې ځنګل نه چې بلا شمه

خاورې د وجود مې ستا د سترګو په باڼو پريوځي
کله کله دومره ستا په سترګو کې فنا شمه

زه چې ډېوه بله کړم ***باقره***! زر هوا راشي
هيڅ کولی نه شم له غصې نه په خندا شمه

ږدمه خپل لاسونه په اور نه سوزي
ولې کاغذونه په اور نه سوزي

خير دی زه به تاته انتظار کوم
خير دی ديوالونه په اور نه سوزي

ځينې خلك هيڅ د چا هيريږي نه
ځينې تصويرونه په اور نه سوزي

سترګې مې ړاندې په شوګيرو شولې
چا ويل چې خوبونه په اور نه سوزي ؟

ستا له غمه مړه نه دي ***باقره***! څوك
تانه بغير ژړونه په اور نه سوزي

زما خاپونه دي پرې ښپه د بل ده
راغلی زه یم اوازه د بل ده

ځان په کې نه ګورمه بد ښکارمه
زما په کور کې ایینه د بل ده

کاڼي زمونږ د وطن کیږي په کې
خلک پرې ولي او لینده د بل ده

که زړه زما دی واک یې تا سره دی
که کور زما دی دروازه د بل ده

باقره! ټوله شپه به خوب نه راځي
چرته مې ره شوې بیا ډیوه د بل ده؟؟

په دیوالونو تصویران، په تصویرونو ځالې
دا باڼه نه دي دا به وي په نظرونو ځالې

په دغه ښار کې خلک نه ګوري یو بل ته خدایه!
هسې نه وشي د دې خلکو په مخونو ځالې؟

د تنهايۍ څادر ترې ځان لا جوړاوم لګیا یم
زه هره شپه راټولومه د یادونو ځالې

بلها موده وشوه چې دلته چا بل کړي نه دي
ځکه خو ونیولي دلته څراغونو ځالې

چې اسویلي کوم له خولې نه مې لوګي راوځي
دننه زړه کې سوزوم ستا د غمونو ځالې

زما په خیال د قسمتونو کرښې نه به وي دا
زما په خیال ګوره پراتې دي په لاسونو ځالې

دا پردې نه دي دا مې تا پسې نارې وهلې
ستا په غوږونو کې زما د اوازونو ځالې

سترګې مې ډکې شي ***باقره***! او ښه وژاړمه
چرته چې وګورمه زه په کتابونو ځالې؟

دا ډیوه هله بلیږي چې تیز باد شي
یو سړی چې رانه هیر شي، نو رایاد شي

څومره زړونه چې درکړي خلکو تاته
که یې خښتې کړې نو ښار به پرې اباد شي

چې پخپل نصاب یې روږدې کړمه ژبه
ماشومان به مې بیا ستوري د هیواد شي

د کور وره ته به یې ولګوم خیر دی
ستا په ښپو کې که پایزیب چرته ازاد شي

ستا په زړه کې ورته بد نه وي ***باقره*** !
چې ښېرې هم چا ته وکړې نو پرې ښاد شي

○

خیال دې ولې دومره ښه دی؟؟
ستا خو عمر دومره نه دی

غورځومه په کې کاڼي
زړه مې ټول اوبه اوبه دی

شړق باران پرې را ورېږي
لېونی په کې ویده دی

د مرۍ نه مې تاو شوی
بیا د چا د سر وېښته دی؟؟

په میږي ماتوم مینه
ستا د کور د دېواله دی

تاته غږ کوي ***باقره***!
خوک ولاړ پاسه په غره دی

○

په سیند کې ډوب شوې په اوبو کې به اسمان نه ګورې
ستا چې بیا یاد وي په شیشه کې به خپل ځان نه ګورې

د انتظار چترۍ مې بیا د زړه په سر نیولې
ته خو د خپلو وعدو شړقنده باران نه ګورې

شاید ګلونه به هم پاڼې د رڼا ونیسي
چې د ډیوې نه مې جوړ کړی دی ګلدان نه ګورې؟؟

په سترګو ړوند شې په دې زړونو کې غمونه نشته؟؟
په سترګو ړوند شې دېوالونو کې ماران نه ګورې؟؟

وچه ډوډۍ کړې ځان ته خرڅه غباره پرې واخلې
ته یې ترې خوشې کړې ***باقره***! ماشومان نه ګورې؟؟

○

راتــه ښــکارېږي مګــر نــه را رســي
خدایــه! زمــا د کــور ور نــه را رسي

موږ ته له ځان نه فرښتې جوړې کړي
د چا چې ځمکې تـه سر نـه را رسي

د ځینې درد نـه سړی خونـد اخلـي
تـږی یـم ډېـر سـمندر نـه را رسـي

تیــاره ده لاس پــه دېوالونــو وهــم
وړانګې کــوټې تـه د لمـر نـه را رسي

بـاقره! ځـالې مــې غوږونــو وکـړې
ســتا د راتللــو خبــر نــه را رســي